

FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Om mee
te nemen!

Van Asten naar de Filipijnen
Een nieuwe missie
voor pater André

mei 2026

P. 3
Jongeren ontmoeten
elkaar in Parijs

P. 4
Herinneringen aan
het plattelands-
leven

P. 7
Creatief, die Heilige
Geest

Een kaarsje bij Maria

Pastoor Dieter Hedebouw

Op het moment dat ik dit artikel schrijf staat de meimaand voor de deur. Ik ben benieuwd! Het is mijn eerste meimaand in Ommel. Gedurende het jaar lijkt het bedevaartsoord een beetje te slapen. Maar ik word erop gewezen dat in de meimaand deze slaap verdwenen is. Dan komt Ommel helemaal tot leven.

Het is goed en broodnodig dat er plaatsen zijn zoals Ommel. Geloof vraagt dat we pelgrimeren, dat we even ons land van dagelijkse zorgen en bezigheden verlaten om ons vrij te maken om zo te kunnen tanken bij het tankstation van Gods genade. En de heilige Maagd Maria kan ons daarbij helpen.

Je hoort het vaak als er iemand ernstig ziek is: "Ik zal een kaarsje opsteken." Een mooi gebruik. Want wat doe je als je machteloos moet toekijken wanneer iemand moet lijden,

of wanneer je zelf een zware rugzak te dragen hebt. Het oprechte gebed helpt en het licht dat we vragen wordt uitgedrukt door het kaarsje. We vragen om Maria's gebed voor ons. Tevens of ze ons wil helpen ons geheel toe te vertrouwen aan Christus, het licht van de wereld, zoals zij dit deed. Het kaarsje verwijst ook naar onze doopkaars, want door het doopsel zijn we bijzonder verbonden met God en mogen we als kinderen van God vrijmoedig aan Hem vragen wat goed is. Door het doopsel werden we in Christus ook

ten volle leden van die familie van God en kregen we dus bijzonder Maria als onze hemelse moeder.

Hoezo? Kan God het dan niet alleen? Natuurlijk, maar daar gaat het niet om. God werkt graag met bemiddeling, want Hij betreft zoveel mogelijk mensen in zijn plannen. Zijn liefde wil Hij geven

op zoveel manieren. Dat zien we ook in Jezus' leven. Jezus deed niet alles zelf, maar stuurde zijn apostelen eropuit. Deze bemiddelden, zij waren een 'midden' tussen God en de mensen. Ze bemiddelden in opdracht van Christus op hun eigen manier, volgens hun eigen karakter, gaven en talenten. En Maria als

grootste der heiligen, als Moeder Gods, heeft zo haar aantrekkingskracht. Het is voor mensen dikwijls makkelijker naar een moeder te gaan met hun problemen.

"God werkt met bemiddeling, want Hij betreft zo veel mogelijk mensen in zijn plannen"

Maar laten we ons gebed niet beperken tot vragen en smeken. Laten we God ook danken, loven en prijzen. Ook dat kan Maria ons bijzonder leren. Danken we God voor onze hemelse Moeder die Hij ons gegeven heeft en roepen we haar krachtige voorspraak aan. Danken we God voor het Ommelse bedevaartsoord en voor zijn genade die zoveel mensen hebben verkregen gedurende de eeuwen op voorspraak van Onze Lieve Vrouw van Ommel, troosteres in elke nood.

COLOFON

JAARGANG 4 - NR 5 | JUNI 2026

FRANCISCUS is het parochieblad

van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij voor het volgende nummer graag uiterlijk 19 juni aanleveren bij de redactie per mail. De redactie behoudt zich het recht om artikelen te bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:

Pater André Heijligers

Redactie:

Luuk van den Einden   Arnold Spijker

Patricia Willems   Pastor Stefan Schevers

Contact:

parochieblad@rkfranciscus.nl

Samen op weg met andere gelovige jongeren in Parijs

Rick Manders

Een groepje uit onze parochie ging rond oud en nieuw naar de Taizé-jongerenontmoeting in Parijs. Daar bleek dat jongeren uit verschillende landen vaak dezelfde ervaringen met het geloof hebben.

Mijn eerste jongerenbedevaart... en wat voor eentje. Samen met meer dan 30.000 jongeren uit heel Europa kwamen we vijf dagen lang samen in Parijs rond oud en nieuw. Jongeren uit verschillende landen, talen en culturen, maar toch verbonden door hetzelfde verlangen: samen zoeken naar God.

In de drukte van een grote stad ontstond onverwacht een ruimte van stilte, gebed en ontmoeting in de oecumenische sfeer van ontmoeting en gastvrijheid van Taizé. De meeste jongeren sliepen in gastgezinnen.

We hebben samen met pastor Schevers gebeden in prachtige Parijse kerken, deelgenomen aan verdiepende workshops en veel nieuwe mensen leren kennen. Wat mij het meest zal bijblijven is hoe het geloof echt tot leven komt wanneer je het samen beleeft. Geloof wordt soms iets persoonlijks. We ontmoetten jongeren die getuigden van hun ervaringen in een internationaal studentenhuis waar elke week een van de jongeren een bezinningsmoment organiseert. Iedere huisgenoot neemt dan deel aan de gebedsvorm van de ander.

In gesprekken met mensen die ik daarvoor nog nooit had ontmoet, ging het vaak over dezelfde vraag: wat betekent geloof eigenlijk in ons leven? Door hierover te praten ontdekte ik dat ik zeker niet de enige jongere ben die Jezus op een bepaalde manier in zijn leven ervaart. Die herkenning schept meteen een band. Het delen van die ervaringen gaf een gevoel van verbondenheid en maakte het geloof tegelijk persoonlijker en dieper. Juist in zulke ontmoetingen groeit het besef dat geloof ook een gezamenlijke weg is. Sa-

men zoeken naar richting, samen twijfels uitspreken, samen momenten van vreugde en stilte ervaren. In onze deelgroep werd duidelijk dat elke jongere geen vanzelfsprekende band had met geloof, maar door een “reset”-ervaring toch bij geloof en Kerk is uitgekomen.

Blijven verlangen

Tegelijk laat zo'n bedevaart iets zien van wat veel jongeren vandaag zoeken: een plek waar stilte mogelijk is, waar ruimte is om elkaar spontaan te bevragen, en waar vreugde gedeeld kan worden. Even weg van de drukte van alledag kan een mens opnieuw ontdekken wat werkelijk belangrijk is.

Oekraïense en Libanese deelnemers dansten met ons op oudejaarsavond. We gingen samen het nieuwe jaar hoopvol in. De innerlijke vrede dat we elkaar tot steun zijn, dat jonge mensen niet alleen staan, is al genoeg om echt te blijven verlangen naar een wereld in vrede.

Al met al was deze bedevaart een heel mooie ervaring, eentje waar ik nog vaak aan zal terugdenken.

Herinneringen aan het leven in een hechte plattelandsgemeenschap

Tekst: Arnold Spijker | Beeld: Patricia Willems

Het leven op het platteland in de eerste helft van de twintigste eeuw was zwaar, eenvoudig en sterk verbonden met de natuur. Boerderijen lagen ver uit elkaar, wegen waren slecht en voorzieningen beperkt. Toch betekende dit niet dat mensen geïsoleerd leefden, integendeel. Juist doordat men zo afhankelijk was van elkaar, ontstond er een hechte gemeenschap waarin solidariteit en wederzijdse hulp centraal stonden. Vandaag spreken we met Dora Verbugt, die in die periode opgroeide. Dora vertelt er enthousiast over.

In dorpen en gehuchten bestond een sterk systeem van 'naoberschap', ook wel 'de buurt' genoemd. Wanneer er iets gebeurde, stond de hele buurt klaar. Als een vrouw moest bevallen, kwamen andere vrouwen helpen in huis en zorgden ze voor de kinderen. Bij ziekte werd er gekookt en schoon-gemaakt, bij sterfenden werd gewaakt. Er was een stilzwijgende afspraak dat de naaste buurman 'richting kerk' degene was die bijvoorbeeld de dokter hoorde te halen. Dora vertelt over een boer die tijdens het werk een ernstig ongeluk kreeg en tijdelijk uitgeschakeld was. In het drukste seizoen van het jaar, toen elke dag tel-

de, namen buren zijn werk over. Ze oogstten de gewassen en verzorgden het vee, zodat het bedrijf bleef draaien. Zonder betaling of tegenprestatie: het was simpelweg wat je deed voor elkaar.

Ook rondom overlijden speelde de gemeenschap een belangrijke rol. Buren kwamen dagenlang samen om te waken en te bidden. Taken werden verdeeld: de een zorgde voor koffie en eten, de ander regelde praktische zaken. Het verdriet werd gedeeld, waardoor niemand er alleen voor stond.

Turf

Kinderen hielpen al op jonge leeftijd mee op de boerderij en in het huishouden. Voor schooltijd, soms al om zes uur 's morgens, werden vaak al koeien gemolken of klusjes gedaan, en na school ging het werk gewoon door. “Maar we moesten vaak verlov aanvragen”, vertelt Dora. Iedere dag gingen de kinderen 's morgens vroeg naar de Mis. Vóór school, maar ook in de vakanties. Als bewijs dat je geweest was, moest je elke dag opschrijven wat voor kazuifel de pastoor die dag aan had gehad. Die lijst werd door de zusters van school gecontroleerd. In de herfst en winter waren er andere taken, zoals het verwerken van oogstproducten of het steken van turf voor de kachel. Kinderen leerden al snel verantwoordelijkheid nemen. Het werk was fysiek zwaar, maar hoorde bij het dagelijks leven. “Je zag en je hoorde van alles”, vertelt Dora, “De slacht, de gewonde soldaten in de oorlog en dat zwangere meisjes moesten trouwen. Maar tegelijkertijd mocht je niks weten...”

“Geschapen naar het beeld van God zijn wij in staat te ‘scheppen’ zoals Hij”

Het plattelandleven was grotendeels zelfvoorzienend. Gezinnen produceerden hun eigen voedsel: groenten uit de tuin, melk van eigen koeien en vlees van zelf gefokte (en geslachte!) dieren. Ook brandstof werd vaak zelf gewonnen, bijvoorbeeld door turf te steken in nabijgelegen gebieden. Alles wat enigszins bruikbaar was werd helemaal opgebruikt. Nieuwe spullen waren schaars en kostbaar, men ging er zuinig mee om. Deze levensstijl vroeg om creativiteit en

doorzettingsvermogen.

Religie speelde een grote rol in het dagelijks leven. De Kerk was het middelpunt van de gemeenschap en bepaalde in veel opzichten het ritme van de week. De pastoor kwam regelmatig bij alle gezinnen thuis. Voor een praatje, maar ook om fondsen te werven. Het was in de praktijk ook verplicht om de pastoor het beste stuk spek van het geslachte varken te geven.

Armen achterin

De sociale verhoudingen van de maatschappij waren ook zichtbaar in de kerk. Welgestelde families zaten vooraan, terwijl armere mensen achterin plaatsnamen of moesten staan. Vrouwen droegen een hoed of hoofddoek, mannen deden hun pet af. Er werd heel veel gebeden, vooral rondom een overlijden: “Soms wel drie rozenhoedjes achter elkaar!” Op zondag waren er drie Missen: de eerste voor de moeders, de tweede voor de kinderen en de derde voor de vaders. Tijdens de oorlog werden huizen verwoest, en alles werd nog schaarser dan het al was. Maar de mensen kenden elkaar, deelden wat ze hadden, hielpen bij wederopbouw en vingen elkaar op. Nu is dat wel anders. Hoe Dora dat vindt? “Het gaat heel geleidelijk... Je groeit erin mee”, zegt ze. Het plattelandleven veranderde ingrijpend. Mechanisatie nam veel zwaar werk over, voorzieningen werden beter en mensen werden minder afhankelijk van elkaar. Daarmee verdween ook een deel van de hechte gemeenschapsstructuur. Tegenwoordig is het leven comfortabeler en fysiek minder zwaar, maar vaak ook individualistischer. Mensen leven nu vaker langs elkaar heen.

Waardevolle les

Hoewel het leven vroeger zwaar en vol verplichtingen was, kijken velen met een zekere nostalgie terug op die tijd. Het verhaal van het platteland laat zien hoe sterk een gemeenschap kan zijn wanneer mensen op elkaar vertrouwen en samenwerken. Dat blijft een waardevolle les: dat echte rijkdom niet alleen in materiële welvaart zit, maar vooral in de kracht van verbondenheid.

Brazilië, Asten en de Filipijnen: pater André komt overal

Pastor Stefan Schevers

Pater André Heijligers uit Asten heeft een nieuwe missie. Na jaren in Brazilië is hij een paar maanden geleden aan een nieuw avontuur in de Filipijnen begonnen. Hij blikt terug en vooruit.

Pater André werkte 22 jaar als missionaris in Vargem Grande Paulista, nabij São Paulo, in het zuiden van Brazilië. Daar leerde hij het parochieleven van dichtbij kennen en groeide hij samen met de gemeenschap in vreugdevol geloof. Daarna volgden twaalf jaar in Benevides, bij Belém, in het noorden van het land. Ook daar zette hij zich met hart en ziel in voor de Kerk en de mensen. Na deze jaren woonde hij 5,5 jaar in een stadje van de Focolarebeweging. In deze gemeenschap leven mensen – leken én religieuzen – bewust vanuit het Evangelie, met als kern: wederzijdse liefde. Vervolgens diende pater André vijf maanden in een therapeutische gemeenschap, waar jongeren en ouderen werken aan bevrijding van verslaving aan drugs en alcohol. Een intensieve, maar ook hoopvolle ervaring. Dat zette hem op een nog internationaler spoor.

Na een korte periode van één maand in Nederland, om afscheid te nemen van familie, diende zich een nieuwe weg aan in de katholieke verslavingszorg in de Filipijnen. Met toestemming van bisschop Dom Bosco in Brazilië vertrok pater André naar de Filipijnen. Hij werd gevraagd door pater Luiz om mee te werken in een gemeenschap van de Fazenda da Esperança – een beweging die mensen helpt om vrij te worden van verslaving. Op 17 maart kwam hij aan in Manilla, waar hij op het vliegveld werd verwelkomd. De eerste dagen verbleef hij in een parochie en ontmoette hij verschillende priesters.

Zijn eerste Mis en preek in het Engels waren even wennen. De taal is nog nieuw, gebeden kent hij nog niet uit het hoofd, maar de openheid van de mensen raakt hem diep. Met eerbied vragen zij om een zegen: ze nemen zijn hand en buigen hun hoofd – een kracht-

tig teken van geloof.

Na enkele dagen reisde hij door naar de Fazenda in Masbate. Een lange tocht van negen uur bracht hem naar een eenvoudige leefomgeving. Water is schaars: vaak is er alleen een emmer beschikbaar om te wassen en het toilet door te spoelen. Het eten is eenvoudig – meestal rijst, wat groenten en soms wat vlees. Tijdens Pasen was de gemeenschap met ongeveer veertig personen. Jongeren en volwassenen die hun therapie succesvol hebben afgerond. Ze kiezen ervoor om een jaar aan God te geven en dan anderen op hun beurt te helpen.

Na Pasen was er ook een moment van ontspanning: een dag aan het strand, met een “beachmis” – een strandmis. Een prachtig teken van vreugde, gemeenschap en geloof. Na veertig jaar Brazilië begint voor pater André een nieuw hoofdstuk. Een andere cultuur, een andere taal, maar dezelfde roeping: mensen nabij zijn, hoop brengen en Gods liefde zichtbaar maken. Wij wensen hem van harte toe: het allerbeste en Gods rijke zegen op deze nieuwe missie.

Creatieve Geest

Patricia Willems

De Heilige Geest is voor veel mensen een wazig begrip dat je moeilijk uit kunt leggen. God is God, dat is tot daaraan toe. Jezus was mens, dat snappen we, en is ook nog de Zoon van God. Maar de Heilige Geest? Daar hoor je vooral over rond Pinksteren: “Gij zult kracht ontvangen van de Heilige Geest”, of bij de boodschap van de engel aan Maria: “De Heilige Geest zal over u komen.” Maar wie tijdens het eucharistisch gebed goed oplet, hoort de priester twee keer bidden om de Heilige Geest. Dus die Geest is niet alleen iets voor Pinksteren, integendeel.

Vlammetjes

De Kerk is Gods idee. Alles in de Kerk ontvangt leven van de Heilige Geest. De Heilige Geest heeft de Bijbelschrijvers geleid in hun schrijven. Hij inspireert de priester die preekt en helpt de toehoorders om daaruit iets te ontvangen waar ze mee verder kunnen. De Heilige Geest inspireert componisten en dichters tot het schrijven van prachtige liederen en helpt musici die ten gehore te brengen. Hij laat verbondenheid groeien in de kerkgemeenschap. Hij woont in de harten van de gelovigen en wil al die kleine Pinkster- vlammetjes samenbrengen, zodat er één grote vlam ontstaat die de hele wereld beschijnt.

“Geschapen naar het beeld van God zijn wij in staat te ‘scheppen’ zoals Hij”

De Heilige Geest was Gods instrument toen Hij de wereld schiep en helpt ons die wereld mooier te maken – als wij Hem daarvoor de kans geven. Hij is de transformerende kracht in en door alle sacramenten, maakt dopelingen tot nieuwe mensen en brood en wijn tot het Lichaam en Bloed van Christus. Geschapen naar het beeld van God zijn wij in staat om dingen te ‘scheppen’ zoals Hij. Maar de Heilige Geest geeft daaraan wijsheid, warmte en eindeloze vernieuwing.

En de Kerk is bedoeld om van dit alles een zichtbaar teken te zijn.

Vernieuwing

Dat zie je er echter helaas niet altijd aan af. Sacramenten worden gevierd, koren hebben kwaliteit en het is soms best gezellig na de heilige Mis. Maar waar blijft de vernieuwing? De Familiezondagen en de Alphacursus geven een sprankelende nieuwe impuls aan het parochieleven. De rest draait echter nog grotendeels zoals vroeger. De Heilige Geest brengt leven, creativiteit, expressie. Hij is werkzaam in de parochie, maar dat weten we op de één of andere manier goed te verbergen. Het meeste is zo creatief als een kerkbank – hoewel sommige kerkbanken juist best creatieve makers hadden! We hebben kleine positieve impulsen, nieuwe initiatieven, originele oplossingen nodig. Dus als je een idee hebt hoe de parochie wat levendiger kan worden, deel het eens met de verantwoordelijken. De Heilige Geest leeft immers in alle gedoopten, en ook een klein gebaar helpt om verschil te maken.

Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Schemkes-Hüsstege

Bibliotheek

“Hallo oma!” roept Francy.

“We zijn even naar de bibliotheek geweest, daarom zijn we wat later,” licht mama toe.

“En we hebben keileuke boeken gevonden,” zegt Frank enthousiast.

Mama sleept inderdaad een zware tas mee naar binnen.

“Laat straks maar eens zien,” zegt oma. “Maar eerst zet ik een pot thee.”

Even later zitten ze samen op de bank.

Frank en Francy graaien in de tas en halen er het ene boek na het andere uit.

“Dat lijkt wel een hele bibliotheek!” lacht oma.

Ze wijst op haar boekenkast.

“Ik heb óók een bibliotheek,” zegt ze.

“Huh?” reageert Frank. “Jij hebt echt niet zoveel boeken als een bieb.”

“Nee,” antwoordt oma,

“maar ik heb wel een boek dat zelf al een bibliotheek is.”

Ze staat op en pakt een dik boek uit de kast.

Haar Bijbel.

Daar hebben ze wel eens samen in gelezen.

En oma legt uit:

“De Bijbel is in de loop van duizenden jaren door allerlei mensen geschreven.

Er waren dagboeken, brieven, liederen, spreekwoorden...

Maar er bestonden toen nog geen boeken zoals wij die hebben.

Het waren allemaal losse rollen papier.

Die werden verzameld,

en dat werd de Bijbel.”

“Schreven de mensen vroeger op rollen papier?” vraagt Frank.

“Zoiets als een rol behang?”

vraagt Francy verbaasd.

“Zoiets, ja,” antwoordt mama,

“maar meestal wel wat kleiner.”

“Dat wil ik wel eens proberen,” gaat Francy door.

“Dan doen we dat,” zegt oma.

“Maar eerst nog een kop thee.

Met een mooi verhaal uit de Bijbelbibliotheek erbij.”

